

Muntele din suflet

Ilarion Chifan

Îmi amintesc cum, copil fiind, priveam cu încântare munții care alcătuiesc Obcina Mare a Bucovinei. La poalele acestei obcine, pe malul drept al râului Suceava, este așezată și comuna Vicovu de Jos, localitatea mea natală, cea din care contemplam adesea muntele. Îl priveam din pridvorul casei vechi, de lemn, a părinților mei, cum începea lin, cu dealuri vălurate și cu pășuni pline de flori multicolore, continua cu verdele intens al pădurilor de fag, brad și molid, apoi se termina, chiar sub cer, într-o poiană luminoasă.

Dacă priveam împotriva cursului râului, către vest, atunci puteam vedea cum valea, începând din zona minunatei așezări Straja, se îngustează, cum apar spinările tot mai întunecoase și mai îngrămădite ale munților, care parcă susțineau cerul albastru. Ceva, puțin straniu dar deosebit de plăcut, înălțător, îmi umplea sufletul cu liniște. Aveam în față un tablou care a turnat culoare în multe peneluri, a răsfățat mulți ochi. Un tablou care se schimba mereu, cu toate că, de fapt, rămâne același.

Muntele este iubit de Dumnezeu. De aceea a și fost înzestrat cu atâta frumusețe și măreție. În "Facerea", cap. 22, versetul 14, se spune: "În munte Domnul se arăta". Aceasta pentru că acolo Dumnezeu l-a încercat pe Avraam, cel care trebuia să

aducă jertfă pe unicul său fiu, Isaac, spre a-și dovedi credința. Apoi, când Moise s-a dus pe Muntele lui Dumnezeu Horeb, ca să primească sfat de la Acesta pentru călăuzirea poporului evreu, glasul Domnului s-a făcut auzit, spunând: "Ci scoate-ți încălțăminte din picioarele tale, că locul pe care calci este pământ sfânt". (Ieșirea, cap 3, verset 5).

Întotdeauna Moise a primit sfatul Atotputernicului pe munte. Și poruncile tot aici au fost scrise în piatră de mâna divină. Să nu uităm nici faptul ca rugăciunile Domnului Iisus, Înălțarea Acestuia sau petrecut tot pe munte. Cum, de altfel, s-a intamplat și cu Schimbarea la Față, atunci când Chipul Mântuitorului a început să strălucească, luminat fiind de o lumină foarte puternică, iar îmbrăcămintea Sa a devenit neobișnuit de albă.

De ce oare, dintre toate locurile de pe Terra, Dumnezeu Însuși a ales muntele? Poate pentru că aici pământul se apropie cel mai mult de cer; sau poate pentru că este locul cel mai curat posibil. Poate și pentru că pe munte trebuie să ajungi numai pe propriile picioare, fără mijloace ajutătoare, fără prea multe poveri. Sau pentru că acolo este cea mai desăvârșită liniște. O liniște care curge odată cu pâraiele, precum cea din poezia lui Blaga.

Eu cred că aici, în munte, se află mo-

delul divin al catedralei pe care omenirea a încercat și încearcă să o imagineze, dându-i, în timp, chipul bizantinului, al goticului, al barocului, al modernismului. Aici, tămâia din cadelnița preotului o răspândesc direct arborii, izvoarele săvârșesc Sfânta Liturghie, iar neamurile de păsări alcătuiesc corul divin. O cupolă imensă este cerul sub care se poate auzi limpede ecoul din suflet.

Nu este întâmplător faptul că cele mai frumoase biserici din țară se găsesc în Bucovina, zona în care muntele este foarte prezent în viața oamenilor. Și, aș îndrăzni să spun, în zona în care acesta este, poate, și cel mai frumos. Am rețineri însă în această privință de teama de a nu fi prea subiectiv și din dorința de a nu nedreptăți locuri precum Făgărașii, Cibinul, Rodna, Apusenii, Bucegii, Ceahlăul și altele, la rândul lor, neasemuit de frumoase.

În Bucovina, însă, culorile florilor de pe tăpșanuri și-au aflat adăpost chiar pe zidurile mănăstirilor. De acolo, indiferent de anotimp, ne întâmpină mereu cu căldură și emoție o lume a unor veacuri apuse, care-și ascunde secretul trăinicieii sub culorile pe care i le-a împrumutat tot muntele ...

Pe munte își află lăcaș și schiturile, locul din care rugăciunea călugărilor urcă printre vârfulurile brazilor, mereu vie și curată, spre Dumnezeu.

Pentru romanul "Muntele din suflet", scriitorul chinez Gao Xiangjian a fost premiat cu premiul Nobel pentru literatură al anului 2001. Muntele este folosit ca metaforă, desigur. Acesta reprezintă un țel, presupune o călătorie, este întrezărit, știut, însă necunoscut, este mereu aproape cu toate că rămâne de neatins. Este locul "de unde poți vedea minuni, care te

ajută să uiți de suferință și să-ți câștigi libertatea". Pentru autorul romanului, urcarea muntelui este metafora luptei cu sine, în căutarea adâncimilor din suflet.

Poate că spre adâncimea sufletului căutăm fiecare, atunci când alegem să călcăm potecile munților. Sau, spre curătenia acestuia, atunci când îi admirăm măreția. Eu însă cred că, de fapt, cu știință sau doar intuitiv, căutăm ca pe calea aceasta să ne apropiem de Dumnezeu.

Acum, să ne imaginăm împreună o dimineată de iarnă în Bucovina, cu zăpadă multă și proaspăt căzută. O dimineată în care cărarea acoperită de omături nu a dispărut în totalitate, ci lasă să se întrevadă, așa ca o sugestie, drumul care te suie, printre cetini de brad ninse, către înălțimea albastră a muntelui. Dacă ați început cumva să simțiți deja bucurie în suflet, atunci nu uitați să-i mulțumiți muntelui ...

Autorul. Ilarion Chifan este absolvent al Facultății de Silvicultură, Universitatea "Transilvania", Brașov. Actualmente este stabilit în Canada. Email: ilarion.chifan@drdc-rddc.gc.ca